

יער העיוורון, 2013, אורית ישי

בסדרה הצילומית יער העיוורון נבנית ממלכה מסתורית ואפלה המפגישה אותנו עם הלא נודע ועם הספק, תוך היקסמות מנופים נעדרי אחיזה במציאות, כאלו ששורשיהם מצויים בגופו של אדם בן אנוש, כאלו שטכנולוגיה מתקדמת אפשרה את הצפייה בהם ואת הולדתם, כאלו שנדרשת להם מידה של דמיון והיזכרות.

צילום עוסק בראיה ובפרשנות שלה, מצלמה עוסקת בתיעוד, מיקרוסקופ מתבונן במציאות, העין מתבוננת בכל. האלמנטים הללו נקשרים יחד תחת משטר חשיבה המוכפף לדמיון ולבחירה בהחזרת מבט אל העין. מערות תת קרקעיות, ברקים בשמי הלילה, שרכים ומטפסים אחרים ביער, מעוררים לחשיבה בעניין הדימוי המאוכלס כלשכה אפלה באלמנטים מעורפלים ואולי אף רומנטיים. את הרכיבים היוזאליים האלו אנו 'מעלים ומאווירים' באופן סובייקטיבי מן הזכרון שלנו, ממה שכבר ראינו בעבר בהקשרים אחרים; כל אדם ממפה את הזכרון במוחו ויוצר בינה אישית על פי יכולתו ופרשנותו לקיים. יער העיוורון שואב מן השדה האמנותי וצילום האלכימיה של הצילום האנאלוגי. לסרט הצילום או לכרטיס הזכרון במצלמה, יש כמות זכרון ונפח אחסון שהוגדרו מראש. בעוד שעל כרטיס הזכרון מצויין מהי הקיבולת האפשרית שלו הרי שאצל האדם עדיין לא ברור מה נשמר, ולאילו תקופה, ומה אובד ומדוע. בין הגורמים המשתתפים ביצירת הסדרה הצילומית יער העיוורון נוצר קשר היסטורי תוך שמוש במדע וטכנולוגיה וקשירתם למדיה ולשיח האמנותי, קשר בו יער העיוורון נותר כחידה.

מקורות העבודה שואבים מחפץ קיים, "רדי-מייד", אלבום מקצועי שהופק על ידי רופא מנתח עיניים בקליפורניה. האלבום מכיל 100 שקופיות בצבעי שחור-לבן ומיעוטן בצבעי ארגמן, בשקופיות מופיעים צילומים תוך -עיניים של ניתוחי לייזר לתיקון הראיה וטקסטים של תיאורי מקרה שנכתבו על ידי רופאים ומדענים חוקרים. טכנולוגיה מתקדמת איפשרה לצלם את ההתבוננות בפנים העין ואת צילומה. בניכוס שקופיות אלה ובעיבוד דיגיטאלי מינימלי באמצעות תכנת מחשב התקבלו דימויים מתעתעים הנראים ספק ציור ספק צילום, דימויים המדמים נופים משובשים ולא מוכרים, של טבע לא טבעי. מתקיים בהם יופי המכיל אי נוחות בזמן שהעין המתבוננת בעין האחרת, אינה יודעת במה היא מתבוננת והיא מחפשת נקודת אחיזה במציאות.

הדימויים הם אובייקטים המתבוננים בסובייקט 'האחר' המתבונן בהם בחזרה, ואשר בפעולה זו משיב להם את היותם הם, אובייקטים. על פי ז. פ. סרטור (בספרו 'המבט') נמצא כי 'כל מבט מכונן תוך כדי קשר עם הופעתה של צורה מוחשית בתוך שדה התפיסה שלנו, אך בניגוד למה שניתן לחשוב, הוא אינו קשור לשום צורה מוגדרת... הדבר המבטא על פי רוב מבט הוא התכנסותם לעבר גלגלי עיניים... ' וכפי שמרחיב סרטור בתיאוריית העין כמצע של המבט, כך אני מבקשת להתעלם מהאובייקט המתפקד כעין בפני עצמה ולתפוס את המבט תוך שיבוש וניטרול ממה שהנו.

באמצעות בידוד פרטים מתוך השקופיות ויצירת תחביר ויזואלי חדש אני בוחנת את האפשרות לחילוץ המימד ההופעתי הכלוא בהם, בודקת את נושא המבט, מנסה להעביר את משמעויותיו של הדימוי הקיים המנוכס באופן חדש, לצד שאלה בדבר היתכנות ראייתם של אלה.